

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: P-331/2024-45

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Patriziji Muždeka Funčić, u pravnoj stvari tužitelja KOMUNALAC GOSPIĆ d.o.o., Gospić, Bužimska ulica 10, OIB: 64163074544, kojeg zastupa punomoćnik Milan Šutić, odvjetnik u Rijeci, protiv tuženika MILANA MATAIJE iz Kaniže Gospičke, Kaniža 54, OIB: 31670215084, kojeg zastupa punomoćnik Tomo Ljubić, odvjetnik u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i tuženika osobno, uz punomoćnika, 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"I. Nalaže se tuženiku MILANU MATAIJI iz Kaniže Gospičke, Kaniža 54, OIB: 31670215084, isplatiti tužitelju KOMUNALCU GOSPIĆ d.o.o., Gospić, Bužimska ulica 10, OIB: 64163074544, ukupan iznos od 181.241,03 EUR (slovima: sto osamdeset i jednu tisuću dvjesto četrdeset i jedan euro i tri centa), zajedno sa zateznom kamatom koja teče od podnošenja tužbe pa do isplate, po stopi kamate koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak ovog postupka, zajedno sa zateznom kamatom po stopi zatezne koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

II. Nalaže se tužitelju KOMUNALCU GOSPIĆ d.o.o., Gospić, Bužimska ulica 10, OIB: 64163074544 da tuženiku MILANU MATAIJI iz Kaniže Gospičke, Kaniža 54, OIB: 31670215084, naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 30.815,00 EUR

zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 29. listopada 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke (referentna stopa) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika 4. lipnja 2024. podnio tužbu radi naknade štete u kojoj je u naveo da je tuženik bio jedini član uprave, tj. direktor tužitelja u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 20. prosinca 2023. te da je u navedenom razdoblju svojim postupanjem, odnosno propuštanjem, nanio imovinsku štetu tužitelju, slijedom čega u predmetnom postupku zahtijeva od istog naknadu pretrpljene štete, sve sukladno odredbi čl. 1045. Zakona o obveznim odnosima te odredbi čl. 430. Zakona o trgovačkim društvima. Tuženik da je sukladno odredbi čl. 252. ZTD-a bio dužan voditi poslove tužitelja s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, međutim, navodi da je tužitelju nanesena šteta zbog nepravilno vođenih postupaka javne nabave i to iz razloga jer je tuženik protuzakonito izbjegao primjenu Zakona o javnoj nabavi ("Narodne novine" broj: 120/16., dalje: ZJN) i provođenje postupka redovne javne nabave, na način da je izvršio tzv. umjetnu podjelu ugovora o radovima/uslugama/nabavi robe i proveo postupke jednostavne nabave, a u kojima je odabirao ponude ponuditelja koji nisu ispunjavali tražene uvjete i zahtjeve iz dokumentacije o nabavi te je sklapao ugovore s ponuditeljima koji nisu pružali jamstvo za uredno ispunjenje ugovora, slijedom čega navodi da je tuženik postupao nejednako prema ponuditeljima u postupku javne nabave.

1.1. Tužitelj da je sukladno ZJN-i bio u obvezi provesti otvoreni postupak javne nabave za projekt "Uspostava i uređenje poučne staze Veliki Žitnik-Dunjevac", međutim navodi da je tuženik protuzakonito umjetno podijelio nabavu u više postupaka jednostavne javne nabave, iako da je bio svjestan kako je procijenjena vrijednost nabave za radove bila veća od vrijednosti propisane odredbom čl. 12. ZJN-a, odnosno veća od 500.000,00 kn, a sve kako bi takvim postupanjem izbjegao primjenu ZJN-a za tužitelja s mogućom namjerom pogodovanja određenim ponuditeljima. Takvim postupanjem navodi da je tuženik postupio protivno obvezi postupanja urednog i savjesnog gospodarstvenika, kao i da je tužitelja oštetio najmanje za iznos od 50.972,86 EUR/384.055,00 kn, koji predstavlja iznos neodobrenih troškova zatražene potpore od strane Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju tužitelja za navedeni projekt te ujedno i iznos kojeg je tužitelj zbog postupanja tuženika nepovratno iz svojih sredstava isplatio ugovarateljima.

1.2. Nadalje, tužitelj navodi da je sukladno ZJN-i bio u obvezi provesti otvoreni postupak javne nabave za projekt "Uspostava i uređenje poučne staze Derale-Lika, međutim, navodi da je tuženik protuzakonito umjetno podijelio nabavu u više postupaka jednostavne javne nabave pa da je tako proveo postupak jednostavne javne nabave za "solarnu rasvjetu", umjesto provođenja objedinjene javne nabave, zajedno

s postupkom javne nabave "urbane opreme", sve s namjerom izbjegavanja slanja objave poziva na nadmetanje širem krugu potencijalnih ponuditelja, kao i s mogućom namjerom pogodovanja određenim ponuditeljima. Isto tako, navodi da u okviru istog projekta i postupka javne nabave "Nabave, dopreme i postavljanja urbane opreme na poučnoj stazi Derale-Lika" za Grupu 2 predmeta nabave, ponuda odabranog ponuditelja LAGOM NATURA d.o.o., nije ispunjavala uvjet ekonomske i financijske sposobnosti, sukladno dokumentaciji o javnoj nabavi, te da je ista bila neprihvatljiva. Isto tako, navodi da u okviru istog projekta i postupka javne nabave "Nabave, dopreme i postavljanja urbane opreme na poučnoj stazi Derale-Lika" za Grupu 3 predmeta nabave da je ugovor o nabavi sklopljen s ponuditeljem obrtom "BUKI", koji nije priložio odgovarajuće jamstvo za uredno ispunjenje ugovora, čime da je društvo dovedeno u neravnopravan i nepovoljniji položaj u odnosu na drugu ugovornu stranu. Navedenim postupanjem navodi da je tuženik postupao protivno obvezi postupanja urednog i savjesnog gospodarstvenika te da je tužitelja oštetio najmanje za iznos od 8.852,87 EUR/66.702,00 kn, što da predstavlja iznos neodobrenih troškova zatražene potpore od strane Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju tužitelja za navedeni projekt te ujedno i iznos kojeg je tužitelj zbog postupanja tuženika nepovratno iz svojih sredstava isplatio ugovarateljima.

1.3. Nadalje, tužitelj navodi da je sukladno ZJN-i bio u obvezi provesti otvoreni postupak javne nabave radova za projekt "Uspostava i uređenje poučne staze Ćukinov put-Budački most, međutim navodi da je tuženik protuzakonito umjetno podijelio nabavu radova na način da je od javne nabave radova odvojio postupak nabave završnih radova u zaseban postupak jednostavne javne nabave, sve kako bi takvim postupanjem izbjegao primjenu ZJN-a, sve s namjerom izbjegavanja slanja objave poziva na nadmetanje širem krugu potencijalnih ponuditelja te s mogućom namjerom pogodovanja određenim ponuditeljima. Isto tako, navodi da iz navedene Odluke proizlazi kako u istom postupku javne nabave tužitelj nije postupao transparentno prema ponuditeljima Lika ceste d.o.o. i Hrvatske šume d.o.o., dok da je s druge strane prihvaćena ponuda odabranog ponuditelja Mima d.o.o., koji u trenutku ocjene ponude nije udovoljavao svim uvjetima iz dokumentacije o nadmetanju. Ovakvim postupanjem da je tuženik oštetio tužitelja najmanje za iznos od 1.221,05 EUR/9.200,00 kn, a što predstavlja iznos neodobrenih troškova zatražene potpore od strane Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju tužitelja za navedeni projekt te ujedno i iznos kojeg je tužitelj zbog postupanja tuženika nepovratno iz svojih sredstava isplatio ugovarateljima. Slijedom svega navedenog, tužitelj navodi da je tuženik pogrešnim vođenjem poslova tužitelja istome nanio štetu u najmanjem iznosu od 61.046,79 EUR po osnovi nepravilnosti u postupcima javne nabave, kao i da je zbog navedenog tužitelj protiv tuženika 16. travnja 2024. podnio nadležnom državnom odvjetništvu kaznenu prijavu.

1.4. Tužitelj nadalje navodi da iz poslovno-računovodstvene dokumentacije proizlazi kako radni strojevi u vlasništvu tužitelja u određenoj mjeri nisu upotrebljavani za rad tužitelja, ali da je s druge strane tuženik kao zastupnik po zakonu i odgovorna osoba tužitelja uredno kupovao gorivo, mazivo, ulje, rezervne dijelove i drugi potrošni materijal za strojeve. Obzirom na navedeno, tužitelj ističe da predmetni strojevi nisu upotrebljavani za rad tužitelja, ali da je tužitelj snosio troškove servisiranja i funkcioniranja istih. Tako navodi da za stroj registarske oznake GS-468-O ne postoji dnevnik rada za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023., što da upućuje

da predmetni stroj nije radio u interesu tužitelja, ali da vrijednost naručenih i utrošenih rezervnih dijelova, maziva, ulja i goriva za predmetni stroj u istom razdoblju iznosi cca 4.485,09 EUR. Nadalje, navodi da za stroj registarske oznake GS-600-DD, također ne postoji dnevnik rada za razdoblje od 1. kolovoza 2023. do 31. prosinca 2023., kao niti ugovor o najmu, a što upućuje da predmetni stroj nije radio u interesu tužitelja, ali da vrijednost naručenih i utrošenih rezervnih dijelova, maziva, ulja i goriva za predmetni stroj u istom razdoblju iznosi cca 3.183,30 EUR. Osim toga, da je dostupan i podatak da je predmetni stroj u navedenom razdoblju odradio ukupno 138,90 radnih sati, bez evidencije rada i naloga za rad tužitelja pa da nije poznato temeljem čega je predmetni stroj radio, po čijem interesu i po čijem nalogu. Također, navodi da je vrijednost sata rada navedenog stroja iznosi 47,78 EUR te da bi tužitelj iznajmio navedeni stroj za rad drugome i to ukupno 138,90 radnih sati da bi u tom slučaju ostvario dobit u iznosu od 7.214,78 EUR, a koja da mu je izmakla iako je stroj radio. Nadalje, za stroj kompaktor tana 2021./2023. navodi da ne postoji dnevnik rada od 1. siječnja 2021. do 31. prosinca 2023., ali da vrijednost naručenih i utrošenih rezervnih dijelova, maziva, ulja i goriva za predmetni stroj u razdoblju od 1. lipnja 2021. do 31. prosinca 2023. iznosi cca 63.753,96 EUR. U konačnici, navodi da za stroj registarske oznake GS-901-GO, također ne postoji dnevnik rada u razdoblju od 1. siječnja 2021. do 31. prosinca 2023., a što upućuje da predmetni stroj nije radio u interesu tužitelja, ali da vrijednost naručenih i utrošenih rezervnih dijelova, maziva, ulja i goriva za predmetni stroj u istom razdoblju iznosi cca 25.077,03 EUR.

1.5. Tužitelj u tužbi navodi i da u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 20. prosinca 2023. nije poduzimao radnje u svrhu naplate potraživanja koje ima s osnova naknade za obavljanje poslova upravitelja prema suvlasnicima nekretnina u smislu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Stoga, navodi kako je time tužitelju nanesena šteta obzirom da je dio potraživanja tužitelja prema dužnicima/suvlasnicima nekretnine zastario, a da tuženik kao odgovorna osoba za vođenje poslova društva nije poduzeo radnje u svrhu naplate navedenih potraživanja. Tako da na temelju internih preliminaranih izvješća tužitelja se procjenjuje da ukupno dugovanje na dan 25. travnja 2024. s osnova zastarjele naknade za poslove upravitelja iznosi 16.480,08 EUR. Osim toga, zbog propusta i nemara tuženika kao osobe odgovorne za vođenje poslova tužitelja, navodi da nisu pokretani postupci izvansudske i/ili sudske naplate potraživanja koji suvlasnici stambenih zgrada imaju prema drugim suvlasnicima, a koje da je tužitelj sukladno zakonu dužan pokretati kao zastupnik suvlasnika tih stambenih zgrada. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže da sud u cijelosti usvoji tužbeni zahtjev tako da tuženiku naloži da tužitelju isplati ukupan iznos od 181.241,03 EUR zajedno sa zateznim kamatama, kao i da mu naknadi prouzročeni parnični trošak, sve u roku od 15 dana.

2. U odgovoru na tužbu od 30. kolovoza 2024. tuženik je osporio osnovanost osnove tužbenog zahtjeva i visinu istog. Naveo je kako se u tužbi u cijelosti pogrešno predstavlja uloga tuženika u predmetnim postupcima javne nabave, obzirom da isti nije bio zadužen za provođenje istih. Također, tuženik je naveo da kao uprava tužitelja ne posjeduje certifikat iz područja javne nabave te da nema, niti mora imati specifična znanja o provođenju postupka javne/ jednostavne nabave, poštujući pravilnik društva od 30. lipnja 2017., a iz kojeg razloga su imenovane osobe po tuženiku i to predsjednik povjerenstva, kao i članovi imale potrebna znanja, kvalifikacije i iskustvo rada na toj vrsti poslova. Stoga, poštujući načelo razdvajanja dužnosti kao i interne pravilnike i

procedure te Zakon o javnoj nabavi, navodi da tuženik kao direktor tvrtke ne može biti, kao i što nije osoba ovlaštena za provedbu postupka jednostavne ili javne nabave. Nadalje, navodi da je stručno povjerenstvo ono koje izrađuje Odluku o odabiru sa Zapisnikom o pregledu i ocjeni ponuditelja te direktoru predlaže gospodarskog subjekta koji je po njihovoj procjeni najpovoljniji ponuditelj, a da tuženik nije imao nikakvog razloga sumnjati u nestručnost i neznanje ili krive radnje članova stručnog povjerenstva, obzirom da je u Zapisnicima o pregledu i ocjeni ponuda utvrđeno kako je postupak proveden u skladu s pravilima te je konačno za svih pet poučnih staza projekt uredno prihvaćen. Dužnosti Stručnog povjerenstva da su propisane Odlukom o imenovanju Stručnog povjerenstva za pripremu i provedbu postupka javne i jednostavne nabave za poučne staze broj: 340-2020 od 1. rujna 2020., koji je potpisao tuženik sve u skladu sa ZJN-om. Ujedno, navodi da je odredbom čl. 197. st. 4. ZJN-a propisano da najmanje jedan član stručnog povjerenstva mora posjedovati važeći certifikat u području javne nabave, a na javnom naručitelju je da istu osigura. Tako ističe da tuženik nije bio član Stručnog povjerenstva, niti da je to zakonski mogao biti. Imenovano Stručno povjerenstvo da je vršilo pregled i ocjene ponuda, a što da je vidljivo iz Zapisnika o pregledu i ocjeni ponuda, kao što je iz istih vidljivo da je ugovor/narudžbenica sklopljen sa ponuditeljima koji su ispunjavali uvjete. Vezano uz navodno „cjepkanja“ predmeta nabave, tuženik ističe da je voditelj projekta Stjepan Pavelić dostavljao, izrađivao i slao Plan nabave u Agenciju prilikom podnošenja Zahtjeva za potporu. Agencija za plaćanja da je pregledala planove te iste odobrila, a time da se kasnije vodilo Stručno povjerenstvo pri provođenju postupaka. Slijedom iznijetog, tuženik navodi da na navedeno nije imao utjecaja, obzirom je Plan nabave potvrđen od same Agencije. Svi projekti koje navodi tužitelj, da se odnose na uređenje pet poučnih staza te navodi da su isti uredno primljeni putem sustava AGRONET sa svim priložima. Plan nabave koji je Prilog 2 Ugovora o financiranju da je pregledan i odobren od strane Agencije za plaćanja i potpisan kod te iste Agencije.

2.1. Tužitelj kao korisnik bespovratnih sredstava da je dostavio posredničkom tijelu, odnosno Agenciji za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju projektni Plan na odobrenje, a u kojem planu da su jasno navedeni svi troškovi i postupci nabave koji će se provoditi. Tako je voditelj projekta Stjepan Pavelić napravio Plan nabave za svaki projekt poučnih staza koji je pregledan i odobren od Agencije za plaćanja. Ističe da tuženik u svojstvu direktora nije bio ovlašten nadzor, niti koordinator ugovora koji su pratili izvršavanje ugovora te koji su ujedno utvrdili da je ugovor uredno izvršen i u skladu s projektno-tehničkom dokumentacijom. Tako navodi i da je projekt poučna Staza Veliki Žitnik-Dunjevac uredno završen i realiziran u skladu sa projektno-tehničkom dokumentacijom, a što da proizlazi iz Zapisnika o primopredaji, izjavi nadzornog inženjera i kontrole na terenu od strane Agencije za plaćanje. Nadalje, navodi da su netočni navodi da je tuženik namjerno umjetno podijelio nabavu u više postupaka jednostavne javne nabave, kako bi izbjegao primjenu ZJN-a, a sve s mogućom namjerom pogodovanja određenim ponuditeljima. Ističe da su tuženik kao uprava tužitelja i njegovi zaposlenici postupali sukladno dokumentima izdanim od strane upravljačkog tijela Agencije za plaćanje, odnosno Odluci o rezultatu administrativne kontrole zahtjeva za potporu i Ugovora o financiranju. Također, ističe da su u skladu s Planom nabave i Uputom za prikupljanjem ponuda i provođenjem postupka jednostavne nabave provedeni postupci jednostavne nabave putem AGRONET sustava, odnosno da je Poziv za prikupljanje ponuda objavljen u Portalu ponuda i web aplikaciji za korisnike EU fondova ruralnog razvoja s namjerom da sva

prikupljanja ponuda budu kvalitetna, transparentna, da omogućuju svim ponuditeljima dostavu ponuda, a korisniku izbor najpovoljnije ponude na temelju najboljeg omjera cijene i kvalitete. Ujedno je naveo da se ovakvom elektroničkom nabavom povećala transparentnost i omogućilo svim gospodarskim subjektima da bez ikakvih troškova sudjeluju u nabavi. Odbijanje plaćanja po Agenciji da se može samo pripisati izvanrednom i neplaniranom stanju koja je posljedica gotovo nemogućim uvjetima rada u vrijeme virusa COVID-19. Sva jamstva za uredno ispunjenje ugovora, kao i jamstva za otklanjanje nedostataka da se nalaze u arhivi tužitelja i dostavljena su Agenciji za plaćanje prilikom podnošenja zahtjeva za isplatu. Slijedom iznijetog, tuženik navodi kako nije točno da je tuženik u postupcima nabave odabirao ponude ponuditelja koji nisu ispunjavali tražene uvjete i zahtjeve iz dokumentacije o nabavi, kao i da je sklapao ugovore s ponuditeljima koji nisu pružili jamstvo za uredno ispunjenje ugovora, sukladno dokumentaciji o nabavi, te da je nejednako postupao prema ponuditeljima u postupku javne nabave. Agencija za plaćanje da je mogla donijeti Odluku o odbijanju zahtjeva za potporu ili Odluku o odbijanju zahtjeva za isplatu za sve zahtjeve za potporu za koje je odrađena administrativna kontrola, kao i kontrola na terenu u slučaju neispunjavanja uvjeta propisanih Pravilnikom i predmetnim natječajem. Ističe da je bitno za napomenuti da je Agencija za plaćanja prilikom svojih provjera uvijek donosila pozitivne ocjene te konačno isplatila potporu tužitelju. Konačno, navodi da je provedbom projekta poučna staza uvedena u poslovne knjige te da je time povećana imovina tužitelja.

2.2. Vezano uz navode tužitelja o navodnim iznosima štete, tuženik ističe da su isti neosnovani. Tako npr. vezano uz trošak za poučnu stazu Medak-Vrebac, navodi kako nema tereta, jer su svi troškovi odobreni te ukazuje da je od pet projekata za uređenje poučnih staza svih pet prihvaćeno, kao i da je sva dokumentacija za svih pet staza izrađena na identičan način. Također, tuženik navodi da je na projektu sudjelovao Grad Gospić koji da je kao osnivač i tražio od tužitelja da aplicira za navedeni natječaj i da je sam Grad Gospić završio postupak. Stoga, navodi da ne postoji zakonska pretpostavka kojom bi tuženik bio ovlašten kao uprava društva utjecati na postupak javne nabave, a kako to pogrešno implicira tužitelj.

2.3. Glede navoda o zloupotrebi strojeva tužitelja, tuženik iste u cijelosti osporava te navodi da su isti paušalni, neodređeni i neodredivi. Sama činjenica da nije vođen dnevnik rada pojedinog stroja, navodi kako isto ne znači da se rad na predmetnom stroju nije odvijao u svrhu obavljanja djelatnosti tužitelja. Tako tvrdnja da je stroj registarske oznake GS-600-DD radio 138,90 radnih sati, a da je cijena sata iznosila 47,78 EUR ističe da je netočna i neosnovana, jer kada se matematičkim obračunom put od sjedišta tužitelja do odlagališta otpada izračuna, da upravo proizlazi da je vrijeme rada jednako vremenu koje je za navedeni put potrebno. Stoga, tuženik navodi da su tvrdnje tužitelja bez osnove i bez uporišta jer sama činjenica da nije zaključen ugovor o najmu ili se nije vodio dnevnik rada, nikako ne znači da je tuženik ta sredstva koristio na štetu društva.

2.4. Glede propusta naplate potraživanja s osnova zajedničke pričuve, u tom dijelu tuženik ističe nedostatak aktivne legitimacije te promašene pasivne legitimacije, sve temeljem odredbe čl. 90. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Navodi da zajednička pričuva nije imovina tužitelja te da isti nema pravo tražiti štetu koja bi na istoj nastala. Za tražbinu zajedničke pričuve da se primjenjuje trogodišnji zastarni rok,

slijedom čega ističe i prigovor zastare. Slijedom svega iznijetog, tuženik predlaže da sud u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te da istog obveže na naknadu prouzročenog parničnog troška.

3. U podnesku od 2. prosinca 2024. tužitelj je naveo da je neosnovan tuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije, obzirom da je tužitelj u tužbi iznio činjenične tvrdnje potkrijepljene odgovarajućim dokazima koje ukazuju da su određene radnje i/ili propusti tuženika nanijeli štetu tužitelju, a glede visine da pridržava pravo istu naknadno precizirati odgovarajućim knjigovodstveno-financijskim vještačenjem. Nadalje, navodi da tuženik ispušta iz vida odredbu čl. 4. st. 1. toč. 12. i čl. 8. Zakona o sustavu unutarnjih kontrola u javnom sektoru ("Narodne novine" broj: 78/15. i 102/19.) Iz navedenih odredbi da jasno proizlazi da je tuženik kao odgovorna osoba institucije bio odgovoran za vođenje poslovanja institucije te kako isti, sve da je i prenio određene ovlasti i odgovornosti na temelju akata o unutarnjem ustrojstvu na druge osobe, da time nije ujedno isključio svoju odgovornost kao odgovornost odgovorne osobe institucije. Stoga, navodi da su *a priori* navodi tuženika kojima svoju odgovornost za uredno vođenje poslova društva prenosi na treće osobe potpuno promašeni i usmjereni isključivo ka izbjegavanju odštetne odgovornosti. Također, tužitelj navodi kako su neosnovani navodi tuženika da su Planovi nabave pregledani i odobreni od strane Agencije za plaćanja, navodeći da ista nije ovlaštena "odobravati" Planove javne nabave, već navodi da Planove razmatra isključivo s aspekta odobravanja zahtjeva za dodjelu financijske potpore za provođenje postupka javne nabave. Prema tome, navodi da je Agencija u pravomoćnim odlukama utvrdila da su zahtjevi za dodjelu financijske potpore tužitelja djelomično neosnovani, zato jer je tijekom analize Zahtjeva utvrđeno kako su u odnosu na javne nabave za koje se potpora traži protuzakonito izvršene tzv. umjetne podjele ugovora o radovima/uslugama i nabavi robe i provedeni postupci jednostavne nabave, u kojima su pak odabirane ponude ponuditelja koji nisu ispunjavali tražene uvjete i zahtjeve iz dokumentacije o nabavi te su sklapani ugovori s ponuditeljima koji nisu pružali jamstvo za uredno ispunjenje ugovora pa da je postupano nejednako prema ponuditeljima. Prema tome, tužitelj navodi da je irelevantno da su se Planovi javne nabave objavljivali u elektroničkom glasniku javne nabave i na internetskim stranicama tužitelja, kao i da su zaprimljeni u sustavu AGRONET. Naposljetku, navodi kako su navodi tuženika da nije bilo moguće pravilno provesti postupke javne nabave iz razloga pandemije COVID-19 potpuno bespredmetni jer da nije jasno kakve veze navedeno ima sa pravilnim provođenjem predmetnog postupka. Što se tiče zloupotrebe radnih strojeva tužitelja, isti navodi da je detaljno opisao sve činjenice koje se tiču rada istih bez radnih naloga i dnevnika rada te navodi da tužitelju još uvijek nije jasno temeljem čijih naloga su navedeni strojevi radili i kome su radili, a da je očito da su isti radili, obzirom je za iste kupovano potrošno gorivo i dijelovi. Također, navodi da je protiv djelatnika Ivica Pećine podnio kaznenu prijavu zbog kaznenog djela pronevjere na štetu tužitelja. Ujedno, navodi da je tužitelj utužio naknadu za obavljanje poslova upravitelja, a koju zbog propusta tuženika isti nije potraživao od suvlasnika stambenih zgrada kojima je upravljao. Pritom, tužitelj obrazlaže da nije utužio naknadu s osnova zajedničke pričuve, obzirom je ista vlasništvo svih suvlasnika pa da se radi o dva odvojena pojma. U konačnici, tužitelj ističe kako zbog propusta tuženika nije niti pokretao postupke naplate potraživanja s osnova zajedničke pričuve u ime vlasnika kao njihov zastupnik, iako da je to bio dužan učiniti sukladno odredbama ZV-a.

4. U podnesku od 17. siječnja 2025. tuženik je naveo da se tužitelj u cijelosti neosnovano poziva na odredbe Zakona o sustavu unutarnjih kontrola u javnom sektoru i to na odredbu čl. 8. jer ista propisuje o obvezama vezano uz uspostavu sustava unutarnjih kontrola koje nisu od značaja, sukladno navodima iz tužbe za ovaj konkretan predmet. Naime, meritum predmetnog postupka da je navodno šteta koja je nastala društvu radi radnji, odnosno navodnih propusta na strani tuženika. Međutim, tuženik navodi da je tužitelj previdio odredbu čl. 9. navedenog Zakona, a koja da detaljno propisuje odgovornost rukovoditelja ustrojstvenih jedinica. Nadalje, ističe da je tuženik učinio sve da društvo posluje u skladu sa zakonom, kao i da ne dođe do štete te da je isti organizirao rad sukladno internim aktima. U odnosu na stroj TANA, tuženik navodi da isti od puštanja u rad pa do danas nikada nije napustio odlagalište, kao i da zbog svojih tehničkih specifičnosti što za posljedicu ima da se servisi i popravci održavaju na odlagalištu, dok se gorivo donosi kanistrima i tako ulijeva. Predmetni radni stroj da je specijalni radni stroj za sabijanje otpada-kompaktor finskog proizvođača TANA koji je nabavljen 2014. Stoga, ističe da su navodi tužitelja da radni strojevi nisu upotrebljavani za rad tužitelja u potpunosti netočni, obzirom da je jedina namjena ovog stroja, koji da nikada nije napustio odlagalište otpada, upravo razbijanje, razgrtanje i sabijanje otpada, slijedom čega da ga nije moguće koristiti niti u jednu drugu svrhu. Nadalje, tuženik navodi da je iz tablice vidljivo da je radni stroj Renault reg. oznake GS-901-GO tijekom 2022. i 2023. odradio malčiranje u ukupnoj površini od 779.910 m² prema ispostavljanim obračuna i fakturama za Grad Gospić, slijedom čega da je tužitelj ostvario ukupni prihod od 31.764,88 EUR za rabljeni stroj koji je nabavljen za cca 80.000,00 kn, a koji stroj nema niti jednu drugu funkciju osim malčiranja. Vezano za radni stroj registarske oznake GS-468-O, kao i za stroj registarske oznake GS-600-DD, tuženik navodi da prema specifikacijama računa po korisnicima koje je INA dostavljala je nepoznata metodologija izračuna tužitelja i to na koji način je utvrđen iznos od 4.066,69 EUR i iznos od 3.183,30 EUR. Također, tuženik navodi da je tužitelj dostavio preko 300 stranica iz kojih da njegove tvrdnje nisu jasne, niti da je dostavljena dokumentacija povezana s navodima iz tužbe. Tužitelj da u tužbi iznosi zaključke i navodi iznose štete bez da je uopće moguće doći do načina obračuna, odnosno parametara koji su bili osnova za utvrđivanje iznosa koji se smatraju navodnom štetom koju je društvo trpilo. Vezano uz stanje potraživanja i mogućnost naplate tuženik dostavlja zapisnik o inventuri 2022., otpis potraživanja 2022., popis potraživanja 2022., zapisnik o osnovnim sredstvima rada 2022. te izvještaj o rashodu sitnog inventara 2022. Glede točke C tužbe, tuženik je naveo da je nejasno što je uopće predmet tužbenog zahtjeva, odnosno da li se radi o naknadi zajedničke pričuve ili naknadi upravitelja za poslove upravljanja zgradama te je istaknuo da se u tom dijelu protivi preinaci tužbenog zahtjeva.

5. U podnesku od 31. siječnja 2025. tužitelj navodi kako niti u jednom trenutku nije preinačio tužbeni zahtjev u predmetnom postupku već da je u svom podnesku od 2. prosinca 2024. „plastično“ razjasnio tuženiku što je utužio pod pojmom „naknada za upravitelja“ iako je navedeno bilo posve jasno i iz tužbe. Pritom ističe kako nije točna imputacija tuženika da iznos od 16.480,28 EUR predstavlja iznos pričuve, već navedeno da predstavlja iznos nenaplaćene naknade za upravitelja, a koja je trebala biti prihod tužitelja, ali zbog propusta tuženika da to nije postala. Naprotiv, navodi da je za predmetnu naknada zastara nastupila još za vrijeme mandata tuženika. Nadalje je naveo da je tuženik odgovoran za nastalu štetu tužitelju kako temeljem Zakona o trgovačkim društvima, tako i temeljem primjenjivog Zakona o sustavu unutarnjih

kontrola u javnom sektoru. Glede strojeva, tužitelj je naveo kako tehničke specifikacije strojeva koje detaljno obrazlaže tuženik u svom očitovanju od 17. siječnja 2025. nisu sporne, ali da su istovremeno potpuno irelevantne za ovaj predmet. Tužitelj stoga još jedanput navodi kako navedeni strojevi u spornim periodima istaknutim u tužbi nisu radili po nalogu i za korist tužitelja, obzirom da ne postoji odgovarajuća radna dokumentacija (radni nalozi, dnevnik rada, ispis iz GPS sustava i sl.) koja bi potvrdila taj rad, a istovremeno za druga razdoblja takva dokumentacija postoji. Međutim, istovremeno da je za navedene strojeve u spornim razdobljima uredno kupovano gorivo, mazivo, ulje, rezervni dijelovi i potrošni materijal, a o čemu da je tužitelj dostavio u spis relevantnu računovodstvenu dokumentaciju. Prema tome, navodi da je očito kako su navedeni strojevi u spornim razdobljima radili, te da su trošili gorivo i ostali potrošni materijal, koje je nesporno plaćao tužitelj. Međutim, navodi da tužitelj istovremeno nema saznanja po čijem nalogu i u čijem materijalnom interesu su navedeni strojevi uistinu i radili.

6. U podnesku od 21. svibnja 2025. tuženik je naveo da je vezano uz postupanje u području upravljanja zgradama u Službenom vjesniku Grada Gospića broj: 11/18 objavljen Strateški plan rada unutarnje revizije za razdoblje 2019.-2021. Nadalje, iz Strateškog plana da je vidljivo da je osim sustava unutarnjih kontrola u Komunalcu bila uspostavljena i vanjska kontrola od strane Grada Gospića, Jedinice za unutarnju reviziju. Dakle, tuženik navodi da je od osnivača Grada Gospića kao uprava tužitelja zatražio da se od strane unutarnje revizije Grada Gospića provede revizija predmetnog dijela poslovanja. Skupština društva je bila dakle pozvana po tuženiku kao zakonskom zastupniku, da svojom internom revizijom provede reviziju tog dijela poslovanja, kao osnivač odnosno samo društvo tužitelj.

7. Stranke su u daljnjem tijeku postupka u svojim podnescima ustrajale na već iznesenim navodima.

8. Predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja za naknadom štete zbog propusta u obavljanju poslova direktora u razdoblju njegova mandata, od 1. siječnja 2018. do prosinca 2023. u sveukupnom iznosu od 181.241,03 EUR zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 4. lipnja 2024. kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, a koji iznos se odnosi na štetu nastalu tužitelju i to u vezi nepravilnosti u postupcima javne nabave u iznosu od 61.046,79 EUR, na zloupotrebu radnih strojeva tužitelja u iznosu od 36.776,90 EUR te na propust naplate s osnova naknade za obavljanje poslova upravitelja u iznosu od 16.480,08 EUR.

9. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio jedini član uprave društva tužitelja, tj. direktor u razdoblju od 1. siječnja 2018. do 20. prosinca 2023., kao što nije niti sporna činjenica da je u navedenom razdoblju, odnosno mandatu tuženika proveden postupak javne nabave za počne staze. Također, nije sporno da je tužitelj po zahtjevu Grada Gospića kao njegovog osnivača, sudjelovao u realizaciji projekata izgradnje poučnih staza koji su se financirali, odnosno sufinancirali sredstvima Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju te da je ista u odnosu na pojedine projekte ili troškove donijela odluke kojima su određena sredstva umanjena ili pojedini troškovi nisu priznati, a što proizlazi iz materijalne dokumentacije. Nadalje, nije sporno da je tužitelj u utuženom razdoblju raspolagao radnim strojevima i vozilima koji su se koristili za obavljanje njegove djelatnosti i za koje je plaćeno gorivo,

kao i ostali potrošni materijal. Također, nije sporna niti činjenica da tužitelj u okviru svoje djelatnosti, između ostalog obavlja i poslove upravitelja.

10. Među strankama je sporno je li tuženik za vrijeme svog mandata kao član uprave tužitelja vodio poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika. Konkretno, sporna je odlučna činjenica je li tuženik utjecao, odnosno doveo do nepravilnosti u postupcima javne nabave na način da je protuzakonito izbjegao primjenu Zakona o javnoj nabavi tako što je izvršio tzv. umjetnu podjelu ugovora i proveo postupke jednostavne nabave, odabrao ponuditelje koji nisu ispunjavali tražene uvjete te sklapao ugovore s ponuditeljima koji nisu pružali jamstvo, čime da je nejednako postupao prema ponuditeljima. U konačnici je sporno je li navedenim postupanjem oštetio društvo za iznos neodobrenih troškova zatražene potpore od strane Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju tužitelju za navedeni projekt. Nadalje, sporna je činjenica po čijem nalogu su se koristili radni strojevi u vlasništvu tužitelja te jesu li se isti koristili isključivo za rad tužitelja, sve iz razloga nepostojanja materijalne dokumentacije i to radnih naloga i dnevnika rada. U konačnici, sporna je činjenica je li tuženik kao direktor pokretao postupke prisilne naplate potraživanja koja je tužitelj imao kao upravitelj.

11. U dokaznom postupku sud je proveo dokaze uvidom u dokumentaciju priležuću spisu, kao i dokumentaciju dostavljenu od Agencije za plaćanja u poljoprivredi, ribarstvu i ruralnom razvoju (dalje: Agencija) koja se zbog opsežnosti nalazi na CD-u (list 566 spisa) te u spis dostavljen od Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu posl.br. KP-DO-9/2024. Također, ovaj sud je proveo dokaz saslušanjem tuženika, (stranica 586-591 spisa), svjedoka Svemirka Milkovića, (stranica 591-595 spisa), svjedoka Stjepana Pavelića (stranica 595-597 spisa), svjedoka Damira Matasa, (stranica 613-616 spisa), svjedoka Milana Biljana (stranica 616-617 spisa), svjedoka Josipa Duića (stranica 618-619 spisa), svjedoka Josipa Krmpotića (stranica 620-622 spisa), svjedoka Ivice Pećine (stranica 622-623 spisa) te svjedokinje Kristine Prša (stranica 635-636 spisa).

12. Na temelju ocjene svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.; dalje: ZPP), sud je ocijenio tužbeni zahtjev tužitelja neosnovanim u cijelosti.

13. Prije svega se navodi da su istaknuti prigovor nedostatka aktivne i promašene pasivne legitimacije, kao i prigovor zastare, materijalnopравни prigovori o kojem se odlučuje samo ukoliko bi tužbeni zahtjev tužitelj bio osnovan. Kako je sud utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan iz razloga koje će obrazložiti u nastavku ove presude, to istaknute prigovore tuženika nije cijenio, budući su isti pravno irelevantni.

14. Sud je prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja, iskaze gore navedenih svjedoka uzeo u obzir, sve sukladno njihovim saznanjima. Tako je iskaz svjedoka Stjepana Pavelića, kao predsjednika stručnog povjerenstva prihvatio u dijelu koji se odnosi na početne planove nabave, naknadne izmjene planova, podjelu poslova

unutar povjerenstva, objavu dokumentacije i tijek postupaka, budući da je u tom dijelu njegov iskaz detaljan i u bitnome sukladan dokumentaciji o provedbi nabave. Iz iskaza navedenog svjedoka proizlazi da je Agencija mijenjala ili vraćala određene planove, da je povjerenstvo postupalo prema tako izmijenjenim planovima te da nije bilo žalbi ponuditelja. Svjedokinja Kristina Prša, koja je u relevantnom razdoblju obnašala dužnost zamjenice gradonačelnika, iskazivala je o ulozi Grada Gospića u iniciranju projekata poučnih staza, razlozima zbog kojih je tužitelj postao prijavitelj te sudjelovanju gradskih zaposlenika u pojedinim fazama provedbe projekata. Stoga, sud njezin iskaz prihvaća u dijelu u kojem opisuje činjenice u kojima je osobno sudjelovala ili o kojima je imala neposredna saznanja te iz kojeg proizlazi da provedba projekata nije bila isključivo vezana uz djelovanje tuženika, već su u njoj sudjelovali i drugi zaposlenici i predstavnici Grada Gospića.

15. Nadalje, iskaz Damira Marasa, tehničkog direktor tužitelja, sud je ocijenio kao vjerodostojan, obzirom isti ima neposrednih saznanja o uporabi radnih strojeva, evidenciji radnih sati, potrošnji goriva i održavanju strojeva. Također, njegov iskaz sud prihvaća kao uvjerljiv u dijelu u kojem opisuje poslove koje je osobno obavljao i način na koji su podaci o radu strojeva evidentirani i obrađivani. Svjedok Milan Biljan je iskazivao o obračunu potrošnje goriva, obradi podataka o vozilima i strojevima te poslovima pripreme ovršnih prijedloga te obzirom da je isti navedene poslove osobno obavljao, to je sud njegov iskaz prihvatio u dijelu koji se odnosi na postupak obrade podataka i računa. Nadalje, svjedok Josip Duić, voditelj računovodstvenih i općih poslova, iskazivao je o zaprimanju računa, računovodstvenoj obradi troškova, obračunu naknade za upravljanje te načinu na koji su se financijski podaci dostavljali računovodstvu. Njegov iskaz je sud također prihvatio u dijelu u kojem isti opisuje postupke u kojima je osobno sudjelovao te koji je u svom iskazu naveo da su računi za gorivo i drugi troškovi prolazili kroz postupak provjere i knjiženja, kao i da isti nije uočio konkretne nepravilnosti u tom području tijekom mandata tuženika. Svjedok Ivica Pećina, strojar koji je obavljao poslove vozača i mehaničara, je iskazivao o korištenju strojeva, njihovom održavanju, evidenciji radnih sati i kilometraže te dostavljanju podataka radi obračuna troškova. Obzirom na njegova saznanja i radno mjesto kod tužitelja, sud je njegov iskaz prihvatio u dijelu u kojem isti opisuje vlastiti rad i tehničko stanje strojeva koje je koristio i održavao, a iz kojeg iskaza proizlazi da su se strojevi koristili za obavljanje djelatnosti tužitelja te da su se podaci o njihovoj uporabi i potrošnji goriva evidentirali, iako se nisu za sve strojeve vodili detaljni dnevnicima konkretnih radova. Svjedok Josip Krmpotić je bio neposredno uključen u poslove povezane sa zajedničkom pričuvom i obračunom naknade za upravljanje, slijedom čega je taj dio njegovog iskaza sud cijenio kao vjerodostojan. Međutim, iz njegovog iskaza proizlazi da iznos od 16.480,00 EUR naveden u izvješću tužitelja, nije pouzdano utvrđen kao dospjelo i nenaplaćeno potraživanje naknade za upravljanje nastalo zbog propusta tuženika, nego da predstavlja naknadu koju bi tužitelj ostvario kada bi prethodno bila naplaćena pričuva. Iz navedenog razloga, svjedok nije mogao precizno izdvojiti dio koji se odnosi na razdoblje mandata tuženika. Također, iz iskaza proizlazi da se o poteškoćama u naplati razgovaralo te da su poduzimane određene mjere radi osposobljavanja dodatnih zaposlenika za poslove naplate.

16. Slijedom iznijetog, sud je iskaze navedenih svjedoka, kao i iskaz tuženika uzeo u obzir kao vjerodostojne, budući su isti međusobno suglasni te nadopunjuju činjenični okvir ovog predmeta. Jedino iskaz svjedoka Svemirka Milkovića koji je

preuzeo funkciju direktora nakon tuženika nije cijenio relevantnim, budući je isti iskazivao o stanju koje je zatekao nakon preuzimanja dužnosti, odnosno o naknadno uočenim nedostacima u evidencijama i o poduzetim organizacijskim promjenama, kao i iz razloga što isti nije neposredno sudjelovao u provedbi postupaka javne nabave te nije imao neposrednih saznanja o svim okolnostima postupanja tuženika tijekom njegova mandata.

17. Nakon provedenog dokaznog postupka i to posebno iz iskaza tuženika, svjedoka Stjepana Pavelića i svjedokinje Kristine Prša u odnosu na projekte poučnih staza i postupka javne nabave, sud je utvrdio:

- da je Grad Gospić inicirao realizaciju projekata poučnih staza te odabrao pet lokacija koje će se prijaviti za sufinanciranje, dok je tužitelj sudjelovao u pripremi projekata, izradi dokumentacije i provedbi daljnjih aktivnosti potrebnih za realizaciju projekata,

- da je u relevantnom razdoblju svjedokinja Kristina Prša obnašala dužnost zamjenice gradonačelnika, slijedom čega je ista imala neposrednih saznanja o ulozi Grada Gospića u iniciranju projekata poučnih staza,

- da se Grad Gospić prvotno namjeravao prijaviti na natječaj kao jedinica lokalne samouprave, ali da je nakon objave natječaja utvrđeno da Grad Gospić nije prihvatljiv prijavitelj, zbog čega je odlučeno da se na natječaj prijavi tužitelj,

- da su postupke javne nabave za projekte poučnih staza provodile osobe angažirane kod tužitelja, odnosno imenovano povjerenstvo čiji je predsjednik bio Stjepan Pavelić koji je imao odgovarajuće iskustvo i stručne kvalifikacije iz područja javne nabave,

- da su u početnoj fazi bili izrađeni planovi nabave, koji su tijekom postupka mijenjani, odnosno da je Agencija vraćala dokumentaciju i tražila izmjene pojedinih planova i načina provedbe nabave, a koje izmjene su provedene u skladu s uputama,

- da je Stjepan Pavelić bio predsjednik povjerenstva za javnu nabavu i stručnjak za područje nabave te da je isti neposredno sudjelovao u provedbi postupaka vezanih uz projekte poučnih staza,

- da je dokumentacija postupaka javne nabave objavljivana putem odgovarajućih elektroničkih sustava te da ponuditelji nisu podnosili žalbe na provedene postupke,

- da su projekti poučnih staza fizički realizirani te da su staze izgrađene i u funkciji,

- da je Agencija za plaćanja u odnosu na pojedine projekte, odnosno troškove provodila kontrolu te donijela odluke kojima su određeni troškovi umanjeni ili nisu priznati, a pojedine korekcije da su bile povezane s nedostatkom tražene dokumentacije, a u odnosu na pojedine projekte spominjalo se i pitanje podjele nabave,

- da je tijekom završne faze projekata, u vrijeme kada je tuženik bio odsutan zbog zdravstvenih razloga, Grad Gospić preuzeo učitavanje dijela zahtjeva za isplatu, pri čemu je svjedokinja Kristina Prša osobno učitala dva zahtjeva, dok su ostale zahtjeve učitali drugi zaposlenici Grada Gospića,

- te da svjedok Svemirko Milković, direktor tužitelja nakon isteka mandata tuženika, nije osobno sudjelovao u provedbi projekata poučnih staza niti je imao neposredna saznanja o načinu provođenja nabave tijekom mandata tuženika već da njegova saznanja o ranijim poslovnim postupcima i pojedinim nedostacima proizlaze iz informacija dobivenih nakon preuzimanja dužnosti direktora tužitelja.

18. Iz iskaza svjedoka Damira Marasa, svjedoka Milana Biljana, svjedoka Josipa Duića te svjedoka Ivica Pećine, svi djelatnici tužitelja, u odnosu na korištenje radnih strojeva i vozila te nastale troškove goriva, maziva, održavanja i popravaka, sud je utvrdio:

- da je tužitelj u utuženom razdoblju raspolagao radnim strojevima i vozilima koja su se koristila za obavljanje njegove djelatnosti, među ostalim starom i novom JCB/ICB-ku, strojem TANA te traktorom s malčermom,

- da su staru i novu JCB/ICB-ku koristili strojari, a nakon odlaska pojedinih radnika koristio ih je i svjedok Ivica Pećina i to za poslove povezane s djelatnošću tužitelja,

- da se stroj TANA nalazio na odlagalištu otpada i da se koristio na toj lokaciji, pri čemu su svjedoci Damir Matas i Milan Biljan naveli da stroj nije bio pokretan s lokacije, a svjedok Ivica Pećina da ga je većim dijelom koristio upravo na odlagalištu,

- da se traktor s malčermom koristio za poslove košnje, uključujući poslove za Grad Gospić, pri čemu je Grad Gospić pratio obavljanje radova putem svoje aplikacije, slijedom čega da su gradski koordinatori provjeravali sate i lokacije rada,

- da za staru i novu JCB/ICB-ku nije vođen zaseban dnevnik rada u kojem bi se za svaki dan navodili konkretni obavljeni poslovi te da su umjesto toga postojali obrasci s podacima o radnim satima, odnosno prijeđenim kilometrima, a svjedok Ivica Pećina je iskazao da na tim obrascima nije upisivao koje je poslove određenog dana obavljao,

- da su se podaci o radu strojeva i vozila, odnosno o radnim satima, kilometraži i potrošnji goriva, evidentirali i obrađivali kroz interne postupke tužitelja na način da su vozači dostavljali podatke i račune za gorivo, svjedok Milan Biljan da je izrađivao obračune, dok da je svjedok Damir Maras provjeravao podatke povezane s radnim satima i kilometražom, a dokumentacija je potom dostavljana nadležnim osobama, odnosno direktoru,

- da su računi za gorivo evidentirani kroz poslovanje tužitelja te da su se uspoređivali s podacima INA kartica i drugim raspoloživim evidencijama, kao i da su svjedoci Milan Biljan i Josip Duić iskazali da tijekom relevantnog razdoblja nisu uočili nepravilnosti u obračunu goriva,

- da je za popravke i servisiranje strojeva postojao postupak prijave kvarova i evidentiranja izvršenih zahvata, na način da bi vozači prijavljivali kvarove, a nakon popravka tražilo bi se od skladištara da se potrebni podaci i dijelovi evidentiraju u kartici odgovarajućeg vozila ili stroja,

- da je svjedok Ivica Pećina obavljao određene popravke radnih strojeva tužitelja samostalno, uključujući popravke ulja, crijeva i kočnica, kao i da su se neki popravci obavljali u njegovoj privatnoj garaži, a da se takav način rada primjenjivao i prije mandata tuženika,

- da je na stroju GS-468-O tijekom 2023. došlo do kvara motora, nakon čega je stroj upućen na popravak koji je novi direktor naknadno organizirao te da je trošak istog iznosio približno 12.000 EUR,

- da su saslušani svjedoci opisali određene nedostatke u vođenju evidencija, osobito u pogledu dnevnika rada pojedinih strojeva, ali su istodobno naveli da su postojale druge evidencije i interni postupci kontrole troškova, iz kojeg razloga su naveli da tijekom mandata tuženika nisu uočili konkretne nepravilnosti koje bi upućivale na to da se gorivo, strojevi ili dijelovi koriste izvan djelatnosti tužitelja.

19. U odnosu na tražbine s naslova naknade za upravljanje stambenim zgradama, posebno iz iskaza svjedoka Josipa Krmpotiće i svjedoka Josipa Duića, kao djelatnika tužitelja, sud je utvrdio:

- da je tužitelj obavljao poslove upravljanja stambenim zgradama te da se naknada za upravljanje u pravilu obračunavala u određenom postotku od naplaćene zajedničke pričuve, ovisno o ugovoru, odnosno drugoj pravnoj osnovi upravljanja, obzirom da su za zgrade kojima je tužitelj bio imenovan prinudnim upraviteljem mogle postojati posebne osnove obračuna,

- da se, prema opisanom načinu rada, kada zajednička pričuva nije bila naplaćena, naknada za upravljanje u pravilu nije obračunavala na isti način kao kod naplaćene pričuve te da iz iskaza svjedoka Josipa Krmpotića proizlazi da se naknada obračunavala nakon što bi sredstva pričuve bila naplaćena, odnosno da je računovodstvo obračunavalo naknadu na temelju podataka o naplaćenoj pričuvi koje je dostavljao odjel za upravljanje zgradama,

- da je svjedok Josip Krmpotić bio zadužen za poslove odjela zajedničke pričuve te da su se podaci o nenaplaćenim obvezama dostavljali na daljnju obradu i pokretanje postupaka naplate, dok da je svjedok Milan Biljan sastavljao prijedloge za ovrhu po nalogu, odnosno na temelju podataka nadležnih osoba, ali da nije bio zadužen za organizaciju naplate naknade za upravljanje zgradama,

-da je tužitelj poduzimao određene radnje radi naplate tražbina povezanih sa zgradama, uključujući slanje opomena i pokretanje postupaka prisilne naplate, kao i da su se glede poteškoća u naplati i radu na ovršnim predmetima vodili razgovori s tuženikom, slijedom čega da su bile organizirane aktivnosti radi osposobljavanja dodatnih zaposlenika za poslove naplate,

- da je svjedok Josip Krmpotić po nalogu novog direktora Svemirka Milkovića, izradio interno izvješće o otvorenim stavkama koje su se odnosile na razdoblje od 2017./2018. do kraja 2023., odnosno na duže razdoblje u dijelu pojedinih tražbina, a koje izvješće je obuhvaćalo veći broj zgrada i korisnika te je izrađeno objedinjavanjem otvorenih stavki iz evidencija,

- da je u izvješću naveden iznos od 16.480 EUR, a koji se odnosi na naknadu za upravljanje koju bi tužitelj ostvario da je zajednička pričuva bila naplaćena te koji iznos nije istovjetan s već dospjelim i nenaplaćenim računima naknade za upravljanje, nego je povezan s nenaplaćenom pričuvom,

- da svjedok Josip Krmpotić nije mogao precizno odrediti koliki se dio iznosa iz izvješća odnosi na razdoblje prije mandata tuženika, a koliki na razdoblje njegova mandata, kao i da tuženik nije bio upoznat sa svakom pojedinom tražbinom koja je eventualno zastarjela.

20. Uvidom u spis Županijskog državnog odvjetništva u Karlovcu posl.br. KP-DO-9/2024, utvrđeno je da je rješenjem od 26. ožujka 2026. Županijsko državno odvjetništvo u Karlovcu odbacilo kaznenu prijavu protiv osumnjičenika Milana Mataije, ovdje tuženika, zbog kaznenih djela protiv gospodarstva-zlouporebe u gospodarskom poslovanju iz odredbe čl. 246. st. 1. i 2. Kaznenog zakona, prijevare u gospodarskom poslovanju iz odredbe čl. 247. KZ/11, zbog kaznenog djela protiv imovine-pronevjere iz čl. 233 KZ/11, kaznenih djela protiv službene dužnosti-zlouporebe položaja i ovlasti iz čl. 291. st. 1. i 2. KZ/11, nezakonitog pogodovanja iz čl. 292. KZ/11 te trgovanja utjecajem iz čl. 295. KZ/11.

21. Odredbom čl. 252. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima („Narodne novine“ broj: 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 125/11., 111/12., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23. i 130/23.; u nastavku teksta: ZTD), propisano je da članovi uprave moraju voditi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika i čuvati poslovnu tajnu društva. Član uprave ne postupa protivno obvezi o načinu vođenja poslova društva ako pri donošenju poduzetničke odluke smije na temelju primjerenih informacija razumno pretpostaviti da djeluje za dobrobit društva.

22. U parnici za naknadu štete društvo mora dokazati sve elemente izvanugovorne odgovornosti za štetu po pravilima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 78/15., 29/18. 26/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23.; dalje: ZOO), i to da mu je šteta nastala, kao i visinu iste, zatim radnju ili propust člana uprave kojima je šteta prouzročena i odgovarajuću uzročnost između radnje odnosno propuštanja i štete, dok se krivnja članova uprave presumira. Postojanje krivnje može se otkloniti samo dokazom da je član uprave primijenio pozornost urednog i savjesnog gospodarstvenika.

23. Slijedom iznijetog, za ocjenu osnovanosti zahtjeva nije dostatno utvrditi da je određeni nepovoljan financijski rezultat nastao za vrijeme mandata tuženika, već je potrebno utvrditi da je riječ o šteti nastaloj društvu koja je u uzročnoj vezi s povredom obveze tuženika kao člana uprave. Sud pritom razlikuje odgovornost tuženika za način vođenja poslova društva od same činjenice da su pojedini projekti bili opterećeni

financijskim korekcijama, da određena dokumentacija nije bila potpuna ili da pojedine tražbine nisu naplaćene. Navedene okolnosti mogu biti relevantne za ocjenu poslovanja društva, ali ne dokazuju da je tuženik povrijedio svoje obveze na način koji je prouzročio društvu štetu čiju naknadu tužitelj zahtijeva.

24. Uvidom u dokumentaciju dostavljenu od Agencije za plaćanje (list 566 spisa), proizlazi da je tužitelj glede počne staze Veliki Žitnik-Dunjevac u svojoj prijavi na natječaj je planom nabave odredilo tri predmeta nabave, ali da je Agencija za plaćanje donijela odluku o rezultatu administrativne kontrole zahtjeva za potporu od 18. lipnja 2019. kojom je izmijenila predloženi plan nabave tako što je razdijelila nabavu na pet jednostavnih nabava. Također, za poučnu stazu Ćukinov put-Budački most, iz dokumentacije proizlazi da je tužitelj uredno učitalo plan nabave i tablicu troškova u aplikaciju AGRONET te je odredilo u prijavi na natječaj planom nabave tri predmeta nabave, a da je nakon pregleda natječajne prijave, odnosno učitano zahtjeva za potporu, Agencija za plaćanje donijela odluku o rezultatu administrativne kontrole zahtjeva za potporu od 18. lipnja 2019. i izmijenila predloženi plan nabave, odnosno pocjepkala nabavu Uspostava i uređenje odmorišta, s jedne nabave na tri jednostavne nabave. Nadalje, iz dokumentacije proizlazi da je u vezi s projektom poučne staze Ćukinov put-Budački most, primijenjena korekcija od 5 % zbog nedostavljanja tražene dokumentacije o licenci odabranog ponuditelja u trenutku kada je ona zatražena u administrativnoj provjeri. U vezi s projektom Veliki Žitnik-Dunjevac, potpora je odbijena zbog ocjene Agencije da je došlo do nedopuštenog cijepanja nabave. Za pojedine troškove, uključujući troškove obnove zelenih površina, utvrđena je i neprihvatljivost za financiranje. Što se tiče počne staze Medak-Vrebac, kao i poučne staze Derales-Lika, proizlazi da u tom dijelu se plan nabave nije mijenjao. Dakle, vezano za podnesene zahtjeve za potporu za navedene poučne staze, nakon izvršene administrativne kontrole zaprimljenih zahtjeva, Agencija za plaćanja je utvrdila da zahtjevi odgovaraju uvjetima za isplatu, kao i da je za iste potpora isplaćena, iako da je za pojedine grupe zbog utvrđenih nepravilnosti došlo do financijske korekcije, iz kojeg razloga su ti iznosi isplaćeni iz sredstava tužitelja.

25. Slijedom iznijetog, stav je suda da se iz odluka Agencije za plaćanje ne može izvesti zaključak da je tuženik osobno povrijedio obveze koje je imao kao direktor društva i da je upravo takva povreda prouzročila štetu u iznosu koji tužitelj potražuje predmetnim tužbenim zahtjevom. Nadalje, iz iskaza svjedoka Stjepana Pavelića proizlazi da je postupke nabave provodilo imenovano stručno povjerenstvo kojim je on predsjedao, kao i da je upravo on bio osposobljen za poslove javne nabave te da su u postupcima sudjelovali i drugi stručni zaposlenici. Također, iz njegovog iskaza, proizlazi da su početni planovi nabave mijenjani nakon postupanja Agencije, pri čemu da je pretpostavljao da su izmjene povezane sa zahtjevima financiranja i različitošću opreme koja se nabavljala. Također, sud je utvrdio da nije bilo žalbi ponuditelja te da je Agencija u pojedinim fazama pregledavala dokumentaciju i naknadno tražila njezinu dopunu. U konačnici, iz dostavljene dokumentacije Agencije je utvrđeno da je kao ponuditelj za sve projekte poučnih staza izabran ekonomski najpovoljniji ponuditelj koji su ispunjavali tražene uvjete i zahtjeve te koji su dostavili potrebna jamstva, slijedom čega su neosnovane tvrdnje tužitelja da je tuženik pogodio pojedine ponuditelje te da je na taj način druge ponuditelje doveo u nejednak položaj.

26. Činjenica da je poslove javne nabave neposredno provodilo stručno povjerenstvo, ne znači da je tuženik bio oslobođen svake obveze nadzora. Jednako tako, činjenica da je Agencija za plaćanje prethodno pregledavala dokumentaciju, ne dokazuje da nije bilo moguće naknadno utvrditi nepravilnosti. Međutim, relevantno je da provedeni dokazi ne pružaju dostatnu osnovu za zaključak da je tuženik u konkretnim okolnostima propustio poduzeti određenu radnju koju je, s obzirom na svoju funkciju, znanje i informacije kojima je raspolagao, bio dužan poduzeti, a da je upravo taj propust doveo do financijskih posljedica koje tužitelj smatra štetom. U svom iskazu svjedokinja Kristina Prša potvrđuje da je Grad Gospić inicirao projekte, da je tužitelj postao prijavitelj nakon što se Grad Gospić nije mogao prijaviti, kao i da su u provedbi javnog natječaja sudjelovali i gradski zaposlenici. Svjedokinja je potvrdila da su odluke Agencije pristizale tužitelju i da su financijske korekcije bile predmet rasprave, ali ista nije mogla konkretizirati sve nepravilnosti, kao ni njihovu financijsku osnovu. Slijedom iznijetog, iz njezinog iskaza se ne utvrđuje da bi sporne posljedice bile rezultat određenog propusta tuženika. Odluke nadležnog tijela o financijskim korekcijama i neprihvatljivosti pojedinih troškova valja cijeliti u granicama njihova sadržaja i razloga na kojima se temelje. Njima se utvrđuju posljedice provedbe predmetnih projekata u odnosu na dodjelu, odnosno korištenje sredstava, ali se time ne utvrđuje da je za svaku utvrđenu nepravilnost odgovoran upravo tuženik osobno, niti da je svaka utvrđena korekcija posljedica njegove povrede dužnosti. Za takav zaključak potrebno je povezati konkretan propust s dužnostima i ovlastima tuženika, utvrditi njegovu uzročnu vezu s pojedinom financijskom posljedicom te utvrditi iznos štete koja se upravo po toj osnovi potražuje. Jednako tako, sama činjenica da je Agencija za plaćanje odbila ili umanjila financijsku potporu, ne znači da je cijeli iznos takve korekcije automatski šteta za koju odgovara tuženik kao direktor. Slijedom iznijetog, sud utvrđuje da tužitelj nije dokazao sve odlučne pretpostavke odgovornosti tuženika za štetu koju potražuje po toj osnovi.

27. U odnosu na troškove uporabe i održavanja radnih strojeva tužitelja, valja istaći da tvrdnje tužitelja da su troškovi goriva, maziva i ostale uporabe i održavanja strojeva bili neopravdani, su neosnovane u cijelosti. Svjedoci koji su ujedno i djelatnici tužitelja i to Damir Maras, Milan Biljan, Josip Duić te Ivica Pećina su suglasno iskazali da su se strojevi i vozila koristili za potrebe djelatnosti tužitelja, uključujući radove na odlagalištu, održavanje površina i druge poslove, odnosno djelatnosti tužitelja. Iz njihovih iskaza je utvrđeno da su se vodile evidencije radnih sati, kilometraže i potrošnje goriva, da su vozači i rukovatelji dostavljali podatke, da su ih nadležne osobe provjeravale te da su računi za gorivo i popravke prolazili kroz interne postupke kontrole i knjiženja. Također, sud je uzeo u obzir da za pojedine strojeve nisu vođeni potpuni dnevnički rada iz kojih bi za svaki dan bilo razvidno koji je konkretan posao obavljen. Međutim, nedostatak takve evidencije ne dokazuje da strojevi nisu korišteni za potrebe tužitelja niti da su troškovi goriva, održavanja i popravaka bili neosnovani, već ukazuje na način rada/organizaciju poslovanja tužitelja. Tako je svjedok Damir Maras naveo da je za pojedine strojeve postojala evidencija radnih sati i potrošnje goriva, iako nije za cijelo razdoblje postojao potpun dnevnik rada. Svjedok Milan Biljan opisao je način obračuna goriva i provjeru računa, pri čemu je iskazao da nije uočio nepravilnosti tijekom mandata tuženika. Svjedok Josip Duić potvrdio je da su računi za gorivo i drugi troškovi prolazili kroz računovodstveni postupak nakon provjere i odobravanja nadležnih osoba, dok je svjedok Ivica Pećina potvrdio je da je obavljao poslove uporabe i održavanja strojeva te da su se podaci o radu i troškovima dostavljali

radi daljnje obrade. Stoga, sud zaključuje da tužitelj nije dokazao da bi navedeni troškovi bili fiktivni, da bi se odnosili na uporabu strojeva izvan djelatnosti tužitelja ili da bi nastali kao posljedica konkretnog propusta tuženika. Nepotpuna evidencija može upućivati na nedostatke u organizaciji dokumentiranja rada, međutim sve navedeno i utvrđeno ne dokazuje nastanak štete niti odgovornost tuženika.

28. U odnosu na zahtjev koji se odnosi na naknadu upravitelja stambenim zgradama, sud je posebno cijenio iskaz svjedoka Josipa Krmpotića koji je bio zadužen za poslove povezane sa zajedničkom pričuvom i koji je izradio interno izvješće o otvorenim stavkama te je utvrdio da se naknada za upravljanje u pravilu obračunavala kao postotak naplaćene zajedničke pričuve, sukladno ugovoru, odnosno odgovarajućoj osnovi imenovanja upravitelja. Navedeno bi značilo da ukoliko pričuva nije bila naplaćena, naknada se u pravilu nije obračunavala kao dospjelo potraživanje, nego bi se obračunala nakon naplate pričuve. Također, navedeni svjedok je iskazao da se iznos od 16.480,00 EUR, prikazan u internom izvješću, odnosi na naknadu koju bi tužitelj ostvario kada bi bila podmirena neplaćena zajednička pričuva, pri čemu izvješće obuhvaća otvorene stavke za veći broj zgrada i razdoblja koja prethode mandatu tuženika. Iz navedenog razloga svjedok se nije mogao točno očitovati te odrediti koji se dio tog iznosa odnosi na razdoblje mandata tuženika niti je mogao potvrditi da cjelokupan iznos predstavlja dospjela i nenaplaćena potraživanja naknade za upravljanje. Slijedom iznijetog, iz internog izvješća tužitelja se ne može utvrditi da je tužitelju nastala šteta u iznosu od 16.480,00 EUR zbog propusta tuženika, obzirom isto prema iskazu svjedoka koji ga je izradio, prikazuje iznos naknade koju bi tužitelj mogao ostvariti pod pretpostavkom da je prethodno naplaćena pričuva. Takav hipotetski prihod ne može se bez dodatnog utvrđenja izjednačiti sa stvarno nastalom štetom. Nadalje, sud je uzeo u obzir i iskaze svjedoka Milana Biljana i svjedoka Josipa Duića o podjeli poslova u vezi s naplatom iz kojih proizlazi da su pojedini zaposlenici obavljali pripremu podataka, obračun i podnošenje prijedloga za ovrhu, dok je svjedok Josip Krmpotić bio neposredno uključen u poslove povezane s pričuvom. Također, navedeni svjedok je naveo i da su se o poteškoćama u naplati vodili razgovori te da su poduzimane određene mjere radi osposobljavanja dodatnih zaposlenika za te poslove. Stoga, provedeni dokazi ne potvrđuju da je tuženik bio upozoren na konkretne tražbine naknade za upravljanje koje bi zbog njegova propusta ostale nenaplaćene ili zastarjele, niti da je određeni iznos štete nastao upravo zbog toga što tuženik nije poduzeo radnju iz svoje nadležnosti. Opće saznanje o poteškoćama u naplati potraživanja nije dokaz da je tuženik odgovoran za svaki neuspjeh naplate.

29. Član uprave koji povrijedi obveze odgovara za nastalu štetu kao prema kriteriju pretpostavljene krivnje u najblažem obliku. To znači da se pretpostavlja da član uprave u vođenju poslova društva nije primijenio dužnu pažnju kakvu bi primijenila osobito pažljiva osoba. Teret dokazivanja da je upotrijebio dužnu pažnju kakvu se od njega zahtijeva je upravo na članu uprave koji mora dokazati da je postupao u skladu s pravilima struke, internim pravilima, aktima društva i slično. Tijekom postupka tuženik je kao bivši član uprave društva tužitelja, dokazao da njegovo postupanje ili propuštanje ne predstavlja povredu njegove obveze, odnosno da isto nije bilo skrivljeno.

30. Slijedom svega iznijetog, na temelju izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica proizlazi zaključak ovog suda da tuženik za vrijeme dok je bio član uprave tužitelja u

predmetnom razdoblju od 1. siječnja 2018. do 20. prosinca 2023. nije postupao nesavjesno, dakle nije povrijedio obvezu da djeluje kao uredan i savjestan gospodarstvenik budući je pri donošenju poduzetničkih odluka na temelju primjerenih informacija razumno pretpostavljao da djeluje za dobrobit društva, kao i da nije imao razloga posumnjati u stručnost povjerenstva prilikom provedbe postupka javne nabave, kao i postupanja ostalih djelatnika tužitelja. Obzirom na činjenicu da se tužitelj prijavio na javni natječaj prvenstveno iz razloga jer je to bila volja njegovog osnivača te uzimajući u obzir da je tuženik u jednom periodu svog mandata bio duže odsutan zbog zdravstvenih razloga, ne smije se ni pretpostaviti kako su za sve teškoće u poslovanju tužitelja odgovorne samo osobe koje vode poslove društva. Osim unutarnjih čimbenika, na svako poslovanje svakako utječu i vanjski čimbenici.

31. Sud je kao vjerodostojne prihvatio isprave koje su dostavljene od strane parničnih stranaka te je temeljem istih, kao i iskaza tuženika i svjedoka činjenično stanje predmetnog postupka ocijenio dovoljno utvrđenim, slijedom čega je raspravnim rješenjem od 24. rujna 2026. odbio dokazni prijedlog tužitelja za provođenje financijskog vještačenja, ocjenjujući isti suvišnim, obzirom se istim tek u slučaju osnovanosti tužbenog zahtjeva, utvrđuje visina istog. Također, ovaj sud je odbio i dokazni prijedlog tužitelja za provođenje vještačenja postupka javne nabave, također kao suvišan, obzirom da eventualno utvrđenje da je u pojedinom postupku nabave postojala nepravilnost, ne bi bilo dostatno za zaključak o odgovornosti tuženika za štetu. Za osnovanost tužbenog zahtjeva potrebno je utvrditi konkretnu povredu obveze tuženika kao direktora te uzročnu vezu između takve povrede i štete koju tužitelj potražuje, a što tužitelj u konkretnom slučaju nije dokazao. Sud se tijekom postupka rukovodio pravilom po kojem je dužan provesti postupak bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova (čl. 10. ZPP-a).

32. Pri ocjeni odgovornosti tuženika sud je imao u vidu pravno shvaćanje izraženo u sudskoj praksi prema kojem se odgovornost člana uprave za štetu ne može zasnivati samo na postojanju nepovoljne poslovne posljedice, već je potrebno utvrditi konkretno postupanje ili propuštanje koje predstavlja povredu dužnosti člana uprave te njegovu vezu s nastalom štetom. U tom smislu sud je cijenio i pravno shvaćanje izraženo u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revr-369/2017, uz uvažavanje razlike između odgovornosti prema vjerovniku društva i odgovornosti člana uprave prema samom društvu. U konkretnom slučaju, ocjenjujući sve provedene dokaze u njihovoj ukupnosti, sud nije utvrdio dostatnu činjeničnu osnovu za zaključak da su je šteta koju tužitelj potražuje posljedica konkretnih povreda dužnosti tuženika kao direktora.

33. U konkretnom slučaju, nije dovoljno samo utvrditi nepravilnosti u vođenju poslova, manjkavost radne dokumentacije (poput izostanka radnih naloga i dnevnika rada) ili nepravilnosti u provođenju postupka javne nabave. Iako je na direktoru teret dokaza da je postupao s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, tužitelj u cijelosti snosi teret dokazivanja da je izravna posljedica takvih propusta nastanak stvarne štete društvu te u konačnici i visine te štete.

34. Nakon provedenog dokaznog postupka, navodi tužitelja bi upućivali na nezadovoljstvo načinom na koji je tuženik tijekom obnašanja dužnosti direktora, organizirao i vodio poslovanje društva. Međutim, valja istaći da nezadovoljstvo

načinom upravljanja društvom, kao i naknadno utvrđeni nedostaci u pojedinim segmentima njegova poslovanja, ne mogu biti poistovjećeni s odštetnom odgovornošću člana uprave. Odgovornost člana uprave ne predstavlja jamstvo za uspješan poslovni rezultat društva niti odgovornost za svaki propust, nepravilnost ili nepovoljnu financijsku posljedicu nastalu tijekom njegova mandata. Odgovornost člana uprave se mora ocjenjivati prema konkretnim okolnostima slučaja, dužnostima i ovlastima člana uprave, njegovu postupanju u obavljanju tih dužnosti te uzročnoj vezi između eventualne povrede tih dužnosti i nastale štete.

35. Budući da u konkretnom slučaju nisu kumulativno ispunjeni elementi protupravnosti propisani odredbom čl. 1045. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 78/15. i 29/18; dalje: ZOO), u vezi s čl. 252. i čl. 430. ZTD-a, sud je tužbeni zahtjev tužitelja ocijenio neosnovanim, slijedom čega je valjalo tužbeni zahtjev tužitelja odbiti u cijelosti te odlučiti kao u toč. I. izreke ove presude.

36. Odluku o parničnom trošku sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, tuženik koji je u cijelosti uspio u sporu u kojem je zastupan po punomoćniku odvjetniku ima pravo na naknadu troškova sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/23.; dalje: Tarifa) i to prema vrijednosti predmeta spora i to za sastav odgovora na tužbu od 30. kolovoza 2024. u iznosu od 2.728,00 EUR (Tbr. 8. toč. 1.), za sastav obrazloženog podneska od 17. siječnja 2025., 21. svibnja 2025. i 6. listopada 2025., svaki u iznosu od 2.728,00 EUR (Tbr. 8. toč. 1.), za zastupanje na ročištu od 13. lipnja 2025., 14. listopada 2025., 21. siječnja 2026., 25. ožujka 2026. i 24. rujna 2026., svaki u iznosu od 2.728,00 EUR (Tbr. 9. toč. 1.), za sastav podneska od 7. siječnja 2025. i 29. travnja 2026., svaki u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. toč. 4.), dakle ukupan iznos od 24.652,00 EUR, što zajedno sa zatraženim troškom PDV 25% u iznosu od 6.163,00 EUR (Tbr. 46.), sveukupno iznosi 30.815,00 EUR.

37. Tuženiku nije priznat trošak za sastav podneska od 7. siječnja 2025. i za sastav podneska od 29. travnja 2026. u zatraženom iznosu od 2.728,00 EUR, obzirom istima predlaže odgodu pripremnog ročišta, kao i pribavu materijalne dokumentacije. Također, tuženiku nije priznat niti trošak izbjivanja iz pisarnice, prijevoza i cestarine punomoćnika tuženika radi pristupa na ročišta pred sudom, budući da se radi o trošku koji pada na teret tuženika imajući u vidu da je isti mogao odabrati punomoćnika iz redova odvjetnika sa sjedištem pisarnice u sjedištu suda, pa odabirom punomoćnika iz udaljenog sjedišta nastali trošak ne može pasti na teret druge strane. U konačnici, tuženiku nije priznat trošak sudske pristojbe, sve sukladno odredbi čl. 3. st. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama, („Narodne novine“ broj: 118/18. i 51/23.).

38. Slijedom navedenog, sud je obvezao tužitelja da tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 30.815,00 EUR, dok je u preostalom dijelu odbio kao neosnovan. Odredba čl. 151. st. 3. ZPP-a propisuje da parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka. O zateznim kamatama na iznos parničnih troškova sud odlučuje na zahtjev stranke. Budući da je takav zahtjev tuženik postavio u zahtjevu za naknadu parničnog troška, to je sud odlučio kao u toč. II. izreke presude.

Rijeka, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Patrizia Muždeka Funčić

Dokument je elektronički potpisan: PATRIZIA MUŽDEKA FUNČIĆ	DN: C=HR O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI 2.5.4.97=#130D48523838373835393634393537 L=RIJEKA S=MUŽDEKA FUNČIĆ G=PATRIZIA CN=PATRIZIA MUŽDEKA FUNČIĆ
Vrijeme potpisivanja: 29-10-2026 15:04:07	
	

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana objave na e-oglasnoj ploči, a u slučaju da nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088f-657b5**

Kontrolni broj: **00642-a136b-1a36a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=PATRIZIA MUŽDEKA FUNČIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.